Ч. 61. Неділя 16 (29) марта 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Розмова пос. Кльофача з турецким везиром).

Ческа Politik розбирає положенє в клюбі молодоческім і каже, що то положенє не представляє ся в теперішній хвили користно. Молодоческим послам богато клопотів робить поведенє Narodn их List-ів, котрі поволи переходять до опозициї, як також і та важна обставина, що з цілого краю надходять чим раз частійше протести до клюбу против послїдного его маніфесту. Зачувати, що в молодоческім клюбі обговорювано ріжні способи поведеня послів в теперішній ситуациї. Посли моравскі суть за тим, аби клюб цїлком не зважав на те, що дїє ся в краю і віз дальше свою дотеперішну полїтику свобідної руки, инші знов посли гадають, що Молодочехи повинні на повнім засїданю мужів довірия, що відбуде ся в недїлю в Празї, зложити свої посольскі мандати. Часть послів жадає, аби лише президия клюбу уступила, а вкінци суть в клюбі такі, котрі хотять, аби молодоческий клюб заключив союз з всїми умірениими сторонництвами в Чехиї, а іменно в першім ряді з Старочехами. Котра з тих гадок побідить, тяжко поки що вгадати, однако, як здаєсь ся, молодоческий клюб рішить ся вже в найблизшім часї на крок, котрий рішучо вплине на дальшу полїтику Чехів. — Цїсар висказав в послїдних часах кілька разів супротив многих визначних парляментаристів своє вдоволенє, що парлямент став знов способний до працї і що так скоро полагодив перше читанє угодових законів.

Як ми вже були доносили, вибрав ся був радикальний ческий посол Кльофач на балканьский півостров, аби там з близька придивити ся відносинам і пересьвідчити ся о правдивім ходї справ. В дорозї завадив п. Кльофач о Константинополь і тут війшов ся з представителями турецкого правительства. Єго приймали найвисші достойники двора і міністерств, між иншими і президент турецкого кабінету, або великий везир, Ферід паша. З Феридом мав п. Кльофач довшу розмову о справі македоньскій. Між иншими заявив турецкий міністер в тій справі таке: „Маємо як найщирійший намір удержати мир. Нам єго треба, отже о драженю з нашої сторони нема бесїди; противно, будемо уникати всего, що могло би викликати забуреня або розъяренє. З усїх сторін обкидають нас тепер насьмішками і докорами, тому нїчого дивного, що то обурює і ятрить наше населенє. Але ми будемо єго держати і певно з нашої сторони не стане ся нїчого такого, що могло би нарушити мир. В Европі богато говорить ся тепер о небезпечности, яка грозить зі сторони Альбанцїв ладови в Македониї. Очевидно і Альбанцїв також немило то діймає, але ми зуміємо дати собі з ними раду. Зробимо всьо, що в нашій силї, аби удержати спокій. Але коли знов шайка за шайкою буде находити з Болгариї нашу землю, будемо мусїли боронити єи і стерегти наших границь. В тім, і виключно лише в тім случаю були-б ми примушені, против нашої найлїпшої волї, виступити против Болгариї. Нїчого не залишимо зробити, аби наші не турецкі піддані могли свобідно визнавати свою віру і плекати свою народність. Ми прихилонники терпимости. Коли-б ми такими не були, або були ними в меншій мірі — то нинї не було би македоньского питаня.— Як з того показує ся, найвисші турецкі круги бажають спокою і удержаня ладу, розходить ся тепер виключно о то, щоби Болгари удало ся здавити у себе революцийні македоньскі комітети“.

Новинки.

Львів дня 28 го марта 1903.

— **Важне для хліборобів.** Міністерство скарбу поручило краєвим дирекциям скарбу, аби они строго придержували ся приписів закона щодо відписаня податку задля елементарних нещасть. Закон узглядняє дві категориї елементарних нещасть. До І. категориї належать: град, повінь, огонь в поли, посуха, слота, миши і фільоксера. До ІІ. категориї: шкоди зроблені комахами і ріжні хороби збіжа, як сніть і т. ин. Пошкодований може просити о відписанє податку, коли пропала бодай одна четвертина засївів. Просьбу належить вносити найдальше до двох недїль по нещастю, а уряди податкові після приписів закона мають здержати всякі екзекуцийні кроки аж до поладнаня справи. Оцїнку переведуть фахові знатоки по можности зараз по внесеню поданя.

— **Мелїорациї.** Краєвий видїл має предложити соймови проекти законів що-до управильненя потока Болотня в повітах сокальскім, жовківскім і равскім. Кошти прелїміновані на 1,288.000 К, з чого 40% покриє ся з державного фонду, 30% з краєвого фонду, а 30% інтересовані громади.

3)

РОЗПЛАТА.

(З французского — Франсоа Коппе).

(Дальше).

Елеґантно одягнений молодий чоловік — сам Люї Дюбле — впустив єго. Він був одїтий на вечерок, в чорнім фраку і білій краватцї. Показало ся — збирав ся перше на представленє якоїсь штуки і хотїв перед тим пообідати в своїй реставрациї.

Коли о. Мулен представив ся і попросив пожертвувати єму кілька хвилин, Люї Дюбле повів єго до великої комнати, котра колись служила молодому артистови за робітню, а тепер була прибрана хоч не розкішно, але вповнї вигідно; стїни були заложені поличками з книжками, на великім осьвіченім лямпою столї лежали порозкладані папери, а догасаючий огонь на коминку розширяв приємне тепло, а все те вказувало на трудяще але й цїлком вигідне житє молодого господаря.

Сьвященик все ще не міг прийти до себе з великого здивованя, єго мрачні фантазиї розвіялись мов дим.

— Чому маю завдячити честь вашої гостини? — спитав Люї Дюбле, сїдаючи напротив сьвященика на високім ґотицкім кріслї.

„І тому то панкови“ — подумав сьвященик — „що має славу поета, але не терпить, як би годилось, ніякої біди, та приймає мене з холодною вічливостию міністра, я привіз понад чверть міліона!“

І честний сьвященик не міг побороти в собі охоти викликати велике здивованє.

Він всунув руку в кишеню ряси і витягнув сперш у табакирку, потім чотки, потім вісїм су, потім футерал з окулярами і, наконець, славну мошонку. Сховавши назад в кишеню чотки, су і табакирку, він спокійно з розвагою заложив на ніс окуляри, звільна отворив мошонку, переглянув векслї, виняв той, що був виставлений на імя Дюбле, і з розмахом подав єго молодому чоловікови.

— То одинока цїль моєї візити — промовив він з добродушним усьміхом. — Розумієся, ви будете так ласкаві дати менї поквітованє, що одержали.

— Як? що?! — сказав Дюбле, глянувши на папір. — Двіста пятьдесять один тисяч, триста девятьдесять франків! Вексель на моє імя! Що за диковина?!

— Анї трохи — відповів сьвященик. — То значить лише, що пан Ренодель...

— Мій бувший банкир, той підлий злодїй!...

— Почув докори совісти і звертає своїм вкладникам всьо, що у них забрав, з подвійним процентом.

— Як?... — Ту величезну суму? Весь мій родинний маєток... а навіть і більше?

— Всьо то Ренодель вертає вам і не має ніякого иншого бажаня як лиш очистити свою совість. Говорити о нім менї більше не вільно.

— Но... Мій Боже... Сеж справдї зачарований сон! І той, вибачте, негідник показує ся честним чоловіком.

І Люї Дюбле залив ся нервовим сьміхом.

— Він довжник, що платить свої довги, пане — майже строго замітив сьвященик.

О. Мулен трохи сердив ся на того молодого чоловіка, похожого в своїм балевім одязї радше на починаючого кариєру дипльомата, як на бідного, вічно в грошевих клопотах — робітника пера. А при тім і розчарованє було вже надто велике: нї піддаша, нї соломяного ліжка, нї розбитого горнятка на воду, нї вірного пса, що лиже звисаючу руку умираючого поета!...

Між тим Люї Дюбле приложив руку до серця, немов надслухував, як оно бє.

— Моє серце не дуже сильно бє ся — сказав він з гордою усьмішкою. — Я вдоволений з себе.

Аж тепер він замітив здивованє і невдоволене лице сьвященика.

— Ви мов би здивовані, отче добродію — обернув ся він до него — що я не заявляю надмірної радости і зі щастя не скачу під стелю? Признайтесь, ви би хотїли розповісти Реноделеви, що ви бачили чоловіка майже збо-

Другий проект дотичить засадженя лїсом дебр на Знесїню коло Львова коштом 160.000 кор., з державного, краєвого і зелїзничого фонду. Третий проект відносить ся до забудована і засадженя лїсом дебр в громадї Николаїв над Днїстром коштом 140.500 К, з чого громада покрила би 10%, а решту держава і край по половинї.

— **З львівского унїверситету.** Після зіставленя, поданого в програмі на лїтний піврік с. р. — загальне число слухачів в зимовім півроцї виносило 2414, з чого на видїл теольоґічний припадає 378, правничий 1263, медичний 107 і фільософічний 671. Після народностий статистика унїверс. слухачів представляє ся ось як: Поляків було 1756, Русинів 637, Чех 1, Хорват 1, Болгарів 3, Нїмцїв 8, Англичанин 1, Американців 3, Мадярів і 1 без народности. Усїх слухачів на львівскім унїверситетї обряду греко-кат. було 654.

— **Ювилейний вечер в честь Папи Льва XIII.** відбуде ся заходом руских товариств в Самборі дня 4-го цьвітня с. р.

— **Купно землї.** З Миколаєва коло Бродів доносять, що тамошні селяни і з сусїдних сїл закупили дня 23 с. м. табулярну посїлїсть, власність Хаї Бодек, звану „Мариянку“, складаючу ся з 214 морґів поля, між тим 7 морґів лїса, в дорозї парцеляциї. За морґ плачено по 216 зр.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** повідомляє Вп. Членів стоваришеня, що на підставі рїшеня загальних зборів з 25 н. ст. марта с. р. дивиденду пятьпроцентову від удїлів членьских за рік 1902, виплачує до кінця року 1903, так, як дивіденди не підняті до кінця сего року, будуть дописані до удїлів дотичних членів по мисли § 26 статута. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ Львів, Ринок ч. 10, І. поверх.

— **Важне для сьвященників!** Редакция „Богословского Вѣстника“ видала знаменитий твір сьв. Іоана Золотоустого **„О сьвященьстві“** разом з іконою і житиєписю того сьвятого (стор. XII+240). Для духового житя кождого, а головно сьвященика, необходима лектура; виконана під зглядом технїчним артистично, може служити яко настїльна книжка. Набути можна по цїнї 3 кор. в редакциї „Б. В.“ або в книгарни Ставропиґійскій (для тих, що зложили передплату на „Б. В.“ за р. 1902, цїна 2 кор.) Позаяк наклад виносить всего 600 прим., проте належить поскорити з замовленями. Купуючі дїстануть безплатно також видане тої-ж редакциї „Сьв. Письмо о сьвященику“. (На почтову пересилку треба залучити 20 сот.)

— **Репертуар руского театру у Львові.** Второк, дня 31 марта, послїдне представленє в сали „Colosseum“, перший раз на рускій сцені: „Уриєль Акоста“, траґедия в 5 дїях Гуцкова. — Дальші представленя в сали тов. „Gwiazd-и“ ул. Францїшканьска ч. 7. Четвер, дня 2 цьвітня, перший раз: „Загублений рай“, драма в 5 дїях Тогобочного і Ґольдета. — Субота, дня 4-го цьвітня: „Скапаний сьвіт“, штука в 4 дїях В. Оркана, перший раз з епільоґом „Ніч“.

— **Небезпечну мантїйку**, котра, як ми то недавно доносили, наймала ся під ріжними іменами у всїляких паньствах на службу а відтак їх обкрадала, арештовано в Станиславові. Мантїйка приїхала туди зі своїм коханком, нотованим злодїєм, з Коломиї до Станиславова і стала там на службу у інжинера Шльосса під прізвищем Павлина Шльосарска. Коли же в ґазетах появив ся опис мантїйки, звернено на ню увагу і остаточно арештовано та разом з коханком, Станиславом Будинкевичем замкнено у вязници. При ревізиї у злодїйскої пари знайдено богато річий, походячих з крадежи а між иншим також і річи з послїдної львівскої крадежі у п. Буберової.

— **Обікража суду.** Минувшого тиждня добули ся невислїджені злодїї до судового будинку в Болехові, розбили касу вертгаймівску і забрали з неї стокількананцять корон готівкою, брошку, ковтку, два годинники і книжочку каси ощадности, зложену там в депозитї, богато чеків і витягів контових. Чеки і книжочку знайдено під кладовищем а на місци крадежі і в сусїднім городї дві сокири, клїщі і гаки.

— **Огнї.** Дня 23 с. м. в полудне розложив робітник Йосиф Матис з Балич, повіта мостиского, ватру в лїсї п. Б. Скібнєвского, а що був сильний вітер, то суха трава і молодий лїс займили ся в одній хвили і до трох годин згоріло 8 морґів молодого лїса, а шкода виносить 4000 К. Як би не скора поміч і не яких 100 людий, що працювали з сокирами та лопатами над угашенем огню, було би згоріло більше як 40 морґів. — Вчера займило ся торфовище коло міского лїса в Білогорщи під Львовом. Зразу здавало ся, що горить лїс. Коли же на місце приїхала сторожа пожарна, показало ся, що горить півтора морґа торфовища під лїсом, зруб, сухе галузе і близько ростучі дерева.

— **Тріскучі морози** панують тепер в півн. Америцї. Дневники доносять, що цїла половина водопаду Ніяґари замерзла, творячи в той спосіб ледову греблю, задержуючи зі свого боку струю води, що за те з тамбільшою силою переливала ся по другім боцї. Люди не зважаючи на небезпечність наглого переряваня греблї, перший раз могли іти піхотою і звидїти маленький островець званий Козячим.

— **Шевченківскі вечерницї.** В память XLII роковин смерти Тараса Шевченка відбудуть ся в недїлю дня 29 марта 1902 р. заходом молодїжи акад. ґімн. у Львові в великій сали „Народного Дому“ вечерницї з отсею проґрамою: 1. Beethoven: „Geschöpfe des Prometheus“, відограє ґімназияльна орхестра. 2. Лисенко: „На прю“, муж. хор в супроводі фортепяну. 3. Лисенко: „Гетьмани“, барит. сольо тов. М. Менціньский. 4. Ф. Колесса: „Гаґілки“, мішаний хор. 5. а) Beethoven: „Romance“, б) Riess: „Suite“ скрипкове сольо тов. О. Должицкий. 6. Січиньский: „Чудьга гнїтить“, мужеский хор. 7. Лисенко: „Думка-Шумка“, фортепян сольо тов. Т Шухевич. 8. Шевченко: „Лїчу з неволї“, виголосить т. К. Рогошевский. 9. Лисенко: „Бють пороги“, міш. хор в супроводї фортепяна. — Добровільні датки на тов. „Руслан“ приймає ся з подякою. Початок точно о 6 год. вечером.

— **Загальні збори Тов. ім. Шевченка** відбули ся дня 25 лат. марта при значній участи членів. Збори отворив голова, проф. Мих. Грушевский, причім присьвятив теплу згадку помершим членам, між ними двом дїйсним: др. Остапови Терлецкому і Тад. Рильскому. Над звітом з дїяльности товариства і касовим вивязала ся довга дебата, в якій забирали голос др. Колесса, Днїстряньский, Макух, Дмитерко, Кокоруда, Франко і богато инших. Головою вибрано поновно проф. Михайла Грушевского. До видїлу війшли: Вол. Гнатюк, Гр. Гарматій, др. Іван Макух, Кость Паньківский, др. К. Студиньский, радник Іван Ясеницкий. На заступників видїлових вибрано: п. Гн. Кясіля, Юл. Мудрака і Волод. Загайкевича. До контрольної комісиї упрошено через акламацию: проф. Петра Огоновского, радника Андр. Січиньского і проф. Сидора Громницкого. З жалем приняли збори до відомости, що заст. голови, проф. Громницкий, по двайцятилїтній, безкористній працї в товаристві, через переттяжене працею, уряду видїлового в товаристві приняти не може. З черги приступлено до справи зміни статуту, однак её не порішено, бо тогож дня відбували ся ще збори инших руских товариств, на яких мусїли явити ся також члени товариства ім. Шевченка. Через те відросено збори. Відбудуть ся они в найблизшім часї.

жеволївшого з неожиданого щастя. Але нї, я би лукавив, колиб став цїлувати тї шматки стемпльованого паперу... Я вдоволений, але заразом і дещо затревожений. Завдяки тим грошам я буду міг більше належати до себе, буду більше независимий: тепер вже не треба буде тріпати на силу по дві статї на тиждень задля мешканя і їди, тепер я можу взяти ся за давно задуману траґедию з сучасного житя, котра часто не дає менї спати в ночи. Але як раз задля того я повинен призадуматись і передовсїм не попасти в свої давнї хиби, не піддати ся питомому менї наклонови до лїни та мрій. Послухайте, отче добродію, ви видаєтесь менї знаменитим чоловіком і я пересьвідчений, що образ дїланя Реноделя вас глубоко зворушив. Чи хочете, щоби я дав вам можність урадувати того розкаяного злодїя і успокоїти его гризу совісти? Лиш скажіть ему, що ограбивши мене до чиста, він зробив менї величезну прислугу.

— Прислугу? — спитав зачудований сьвященик.

— Ба, ще й яку велику. Доки я був богатий, був лїнивий і нїхто мене не знав; несподївано зоїднївши, став я працювати, у мене проявив ся талант і я вже маю деякі успіхи. Коли можете послухати мене чверть години, я розповім вам в коротких словах свою історию, а ви перекажіть ей тому чемному гільтаєви, котрий своєю грабіжливостию так менї прислужив ся, а котрого пізнїйше розкаянє — хто знає — може бути, принесе менї тяжку шкоду....

— Я дуже спішу ся, хоч по правдї сказати, я дуже цїкавий...

— О, то не займе богато часу, я розповім коротко Увіть собі молодого боввана, що дещо за вчасно дїстав в свої руки значний маєток, мріючого о поезиї, залюбленого в лїтературі до тої степени, що сам запах сьвіжо надпочатого аркуша паперу отоломлює его мов шампан. Таким я був в двайцятім роцї житя. Я просто пожирав книжки, читав, що під руку попало і всїм одушевляв ся; який небудь шумний лицарский роман, або дурне без змісту писане бульварного писателя романів наповняли мене якимсь жахом. Що дня зачинав я писати знаменитий твір, которого зміст був цїлком подібний до того, що я прочитав день перед тим, лежачи в лїжку. І на жаль мої стихи не доходили дальше, як до третої стрічки, а траґедиї вже лиш кінчили ся на описах декорацій. Театр представляє лїс.... і т. д. В дїйсности же то був щасливий настрій духа — неприсутність ніжного смаку і завсїгди добрий апетит. В тім часї я познакомив ся і заприязнив ся з молодим чоловіком, о два роки від мене старшим, але вже вилисїлим; він знав на память дві три фрази з критичних статий і голив собі вуси, щоби бути подібним до одного звістного актора. Він осліпив мене, прибив своєю висшостию і зволив увести мене у два кружки молодежи, з котрих один збирав ся в звістній пиварни Латиньскої дїльници — другий десь там на Монмартрі. Власне достоїньство, з яким мій приятель відчинив передомною ворота тих двох храмів муз, таке на мене зробило враженє, що від тої пори я зачав уважати его за „будучого поета“, котрого слава колись заповнить цїлий Париж і за тим цїлий сьвіт. Я, в ролї его ученика, старав ся поступати в его слїди, обсипував мого нового учителя всїлякими дарунками, зачинаючи від безчисленних куфлїв пива, а він за те розсипував передомною перли свого ґенія і учив мене, гордити всїми лиш тілько не ним.... Хочете знати, які були его погляди на лїтературу, а тим самим і мої? В минувшости, говорили ми, нема нї одного більше замітного писателя, коли не числити кількох непризнаних ґенїїв, котрі впрочім також мають богато хиб; писателї теперішного часу також не богато варті, лїпших можна на пальцях перечислити. І коли ми зачинали числити, то на першім місци появляв ся, розуміє ся, мій милий приятель, потім я — з вічливости очивидно, бо я давав средства на видавництво журнала, і вкінци невеличкий кружок инших молодих людий. Передовсїм заборонило ся числити ся з публикою: правдивий талант пише що найбільше для двайцятьох пятьох читателїв, але й то вже за богато. Кождий, що має хоч би дрібку успіху — то звичайний обмежений чоловік, ество варте співчутя. Отсе, отче добродію, здорові і розумні правди, які я кілька лїт узнавав.... Але сей сьвіт для вас чужий.... Бою ся, що ви мене не розумієте.

— Противно, я стараю ся порозуміти і... поняти... Будьте ласкаві, говоріть дальше — попросив сьвященик, що вже зачав прихильнїйше відносити ся до молодого поета.

Завдяки моєму маєткови мене піднесли до значіня меценату. Наш учитель, лисий поет, казав менї заснувати періодичне видавництво — як він виражав ся, задля оборони наших ідей — і я почав видавати виходячий два рази на місяць журнал „Хвилина“, котрого

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— На що треба зважати при закладаню саду? Хто хоче заложити собі сад, повинен розважити собі добре отсі точки: 1) Яка єсть пересічна річна теплота в даніи місци? Она повинна бути 6 до 10 степенів Цельзия. Чим більша теплота, тим ліпше. Пересічна річна теплота в сторін: Ярослав, Сокаль, Ожидів, виносить більше як 7 степенів (докладно 7.7° Ц); в сторонах Львова і Комарна 7 степ. (7·2 і 7·4); в сторонах Тернополя 6 степ. (6·6); в Ягольници майже 7 степ. (7·9); Криворівня 6 і пів степ.; Лімна і Турка трохи більше як 5 і пів степ.; для Бережанщини, Станиславівщини, Покутя і полудневого Поділя пересічна річна теплота незвістна, але не ма сумніву, що там під сим взглядом садовина може дуже добре удержати ся. — 2) Коли зачинають цвисти які дерева овочеві? (В Ожидові цвите н. пр. яблінка пересічно 9. мая, а пускає листє 27. цьвітня; груша пускає листє 27 цьвітня а цвите 7 мая; слива пускає листя 27 цьвітня а цвите 6 мая). Чим де скорше цвитуть дерева, тим ліпше місце на сад. — 3) Коли сніг тає? Де скорше тає, там єсть ліпше місце. — 4) Треба порівнати з другими ростинами: Де доспіває виноград, там будуть удавати ся морелі і брескині, та делікатна садовина; де пшенична земля, там удають ся добре ліпші столові овочі; де житня земля, там добре місце на твердші столові овочі, а де вівсяна земля, там удає ся садовина, котру лиш в господарстві можна зужиткувати.

— Пашна морква. Коли би з весною показало ся, що озимина десь вимерзла, то в такім місци найліпше засіяти моркву на пашу. Морква, щоби зійшла, потребує дві або й три неділі, а найліпше сіяти єї при кінци марта або з початком цьвітня. Щоби зерно моркви засіяти, то треба єго насамперед добре витерти в руках, щоби поломити гачики на нім, а відтак змішати з піском або сухою землею і тогди сіяти. Щоби же морква добре і борзо зійшла, треба зерно на день два усипати верствами з мокрою землею і аж опісля змішавши землею сіяти. Найліпше сіяти на пашу велику жовту моркву з зеленими головками. Сіє ся рядками, котрі треба собі позначити, під конець марта або з початком цьвітня. Коли ростини виростуть на яких 5 до 6 цм. високо, то треба їх проривати. В осени, в жовтни або в половині падолиста вириває ся моркву або руками або викопує ся і пряче ся на зиму в пивницях або в кіпцях, лиш треба уважати, щоби не гнила. Листєм з моркви, доки ще зелене, можна також годувати худобу. До годованя січе ся моркву, мішає ся з половою і січкою. Моркву їдять особливо коні дуже охотно, бувають від неї гладкі і не так легко по ній пріють. В зимі, коли коні мало роблять або таки нічого, то найліпше годувати їх морквою замість вівса, через що годоване коний вийде дешевше. Найбільше значінє пашної моркви в тім, що єї можна ужити за перехід із зеленої паші до годівлі в стайни.

— Дещо про саджене цибулі. Цибуля не дрібничка, як то комусь здає ся. Цибулі минає ся дуже богато і на цибули роблять люди маєтки. Але длятого іменно треба знати, як обходити ся з цибулею. Цибуля любить теплійше і трохи сухійше місце в городі; в такім місци й набирає она ліпшого смаку. Цибуля зібрана з сухого місця держить ся ліпше, як та, що росла у вогкім ґрунті; така цибуля борзо мякне і гние а длятого треба єї борзо ужиткувати. Найліпшим ґрунтом під цибулю єсть ґрунт легкий, теплий, богатий в гумус, чистий від хопти, сипкий і добре оброблений. Сьвіжого гною цибуля не любить; найліпша для неї стара, але добра сила. Длятого найліпше сіяти цибулю там, де торік добре гноїло ся. Яку сіяти цибулю, чи білу, чи жовту, чи червону — се зависить від того, яку в місті борше купують. Землю під цибулю треба завчасу добре обробити і завчасу вже з кінцем марта або з початком цьвітня сіяти, бо цибуля потребує довго лежати в земли, заким скільчить ся. Колиж би з якоїсь причини сіяне опізнило ся, то треба насіне наперед намочити, щоби борше скільчило ся. Найліпше сіяти цибулю рядками, на 15 до 20 центим. від себе, рівці на насіне не робити глубші як на 2 центим. а по засіяню закрити насіне землею і приплескати дошкою. Найліпше управляти середно велику цибулю, бо та має найбільший покуп. Скоро цибуля покаже ся, то треба єї обсапати і попроривати, так, щоби одна від другої стояла на 5 центим. далеко. Літом обсапує ся після потреби і підливає ся гноївкою.

— Ще про годівлю коропа. Скоро коропи не можуть знайти собі досить поживи в ставку, або коли хто хоче добре їх підгодувати, то треба ужити до того штучного корму, а іменно: варений горох або біб і сочевиця, бараболі, гній з під овець (лайно бобки), суха брага, слимаки, черваки, хрущі. Ту поживу треба змішати трохи з глиною і кидати при березі до ставку, а тогди буде ся видіти, яку поживу риба бере, а яку ні. Для молодого нарибку треба придбати поживу слідуючим способом: Копає ся ями, котрі би стояли в звязи з ставком; наносить ся до них листя вільшини, осики або бучини та поливає ся гноївкою. В таких ямах складають комарі та инші комахи свої яєчка, з котрих опісля вилазять личинки (червачки), котрі молодому нарибкови служать за поживу. Старші коропи годує ся жабячим перестом (т. є. жабячими яєчками), або ставить ся в ставі отверті з боків скрині горі дном, котре єсть зроблене в поприбиваних вузких листовок, так, щоби була ніби решітка. На ту решітку кладе ся якого небудь стерва, о котре на селі не трудно. На стерво насідають мухи і зносять там яєчка, з котрих опісля вилазять червачки і крізь решітку спадають у воду на поживу рибам.

— Кертиця єсть пожиточним зьвірятком, бо нищить богато шкідників в земли і длятого не треба єї губити. Але з другої сторони і она єсть що найменше негогідна, бо рие і нариває купки землі. Длятого де она робить невигоду, треба єї вигнати. До того найліпша асафатина. Треба лиш дрібку вати умочити в асафатині (асафатина — Asa foetida, рід живиці ростини, що росте в Персиї) і повкладати скрізь в ямки під наритими купками. Кертиця дуже не любить запаху асафатини і втікає. Так само має ділати і базник, треба лиш сьвіжі досить довгі галузки базнику повтикати в землю, а кертиці винесуть ся. Се був би ще ліпший спосіб, бо нічого не коштує, а асафатину треба купувати.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 27 марта: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 8·—; жито 6·40 до 6·60; овес 6·20 до 6·50; ячмінь пашний 5·75 до 6.—; ячмінь броварний 5·75 до 6·75; ріпак 9·— до 9·25; льнянка —·— до —·—; горох до варения 8·— до 11·—; вика 6·— до 6·50; бобик 5·90 до 6·25; гречка 6·25 до 6·75; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 70·— до 90·—; конюшина біла 55·— до 95·—; конюшина шведска 60·— до 85·—; тимотка 33·— до 40·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 28 марта. Студенти і посол Лендель зі сторонництва независимости зробили донесене до прокураториї против поліциї в справі послідних демонстраций.

Загреб 28 марта. Вчера вечером товпа студентів, а з нею богато робітників демонстрували знов по улицях против Угорщини. Вечером прийшло до розрухів; товпа гасила ліхтарні і вибивала шиби в домах. Візвана жандармерия і войско зробило лад.

Софія 28 марта. Про димісию кабінету доносять, що др. Данев ще дня 2 с. м. вніс димісию цілого кабінету, однако князь зволікав з рішенеи. По принятю димісиї князь нараджував ся з предсідателем собрания і здаєть ся, що знов повірить Даневу утворенє кабінету. Коли би Данев того не приймив ся, буде утворений кабінет урядничий.

Цельовець 28 марта. Каринтийский сойм буде скликаний в великім тижни на коротку сесию.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

перша сторона була прикрашена вінетком, представляючою молоду особу в чорних пончохах, сидячу верхом на фотоґрафічнім апараті. Що вечера сотрудники сходили ся до одної невеличкої реставрациї, а я, яко предсідатель, що місяця платив довгі рахунки за випите чесним товариством пиво і зїджені вечері. Молоді сотрудники много обіцюючої „Хвилини" ділили ся на два табори: так звані „безпристрастні", т. є. провзаїки, котрі покликуючи ся на Стендаля, що рана уважно слідили, який настрій душевний у них проявляв ся, доносили о тім читателям з приправою неконче сьвітлого гумору, докладно аналізуючи як свою нещасливу любов, так і нестравність жолудка; відтак поети, найновійшої форми, алеґористи, котрі маючи відразу до звучних ритмів, уважали на однозвучність слів і для тої цїли обкрадали язик пісьнайцятого століття. Найбільший крикун з поміж них, з походження Чілієць, конче домагав ся, щоби кожде слово визивало яке небудь фізичне чувство. Він увіряв нас, що коли виговорює слово „мелянхолія", то єму здає ся, немов би гладив рукою аксаміт, і що назва міста „Перпінїян" нагадує смак чіснику. Взагалі наша „Хвилина" безпощадно розбивала в порох всі знаменитости, а на зібранях в реставрациї ми ішли ще дальше і відносили ся з погордою навіть до літературних гостий сусідної каварні, хоч они ще не були знаменитостями. Лиш в ненависти до романтичного напряму ми ще щадили потрохи декотрих клясиків. О Вікторі Ґіґо ми не говорили инакше, як „той бідний Ґіґо". Ми великодушно признавали деякі заслуги Боссів і Расінови, хоч властиво не знали, длячого іменно їм двом. Все то не мало симпатиї длятого, що молодим фантастам не доставало ентузиязму і молодечого одушевления, а тайні восклики були удавані. Але я все таки одушевляв ся нашим видавництвом з вічливости, бо давав на него средства а може бути просто, з крайної утоми, бож в тій час я ні разу скорше не ішов спати як о другій годині в ночи, завше запаморочений пивом і естетикою. Від часу до часу я поміщував свої коротенькі стишки, над котрими мабуть мої дорогі сотрудники голосно сьміяли ся мені за плечима, бо мої стишки, хоч загально підходили під уставлений ними тип, все таки мали щось в роцї змислу і не полишені були цілком ритму. Видавництво істнувало вже три роки і замість яких небудь користий принесло мені лиш поєдинок, — довело ся стрілятись з одним обидженим літератом, а другий раз ві мною розправили ся на судовій дорозі. Тогди то Ренодель утік до Америки з остатками мого майна, котре я впрочім був би розграти на задрукований папір і літературні вечері.

— І у вас цілком нічого не лишило ся, бідна дитино? — з співчутєм скликнув сьвященик.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).